

5 maart 2023 (Tweede zondag van de Vasten)

Didier Croonenberghs o.p.

Misschien heb je voor je plezier of uit nieuwsgierigheid eens een beroemd kort verhaal gelezen, zoals dat bijna 100 jaar geleden geschreven werd door een Praags auteur.

Het is het verhaal van een man, Gregor Samsa, die op een ochtend wakker wordt en ontdekt dat hij een monsterlijk insect is geworden! Dat verhaal is uit het boek van .. Kafka's metamorfosen !

Een kort verhaal —zeer symbolisch— over de existentiële en sociale val van een gewoon mens, die het absurde ontdekt, het gebrek aan betekenis in zijn leven accuut ervaart alsook de verandering in de manier waarop anderen naar hem kijken.

In zekere zin is Kafka's metamorfose precies het tegenovergestelde van het verhaal van de gedaante-verwisseling op de berg dat we zojuist gehoord hebben. Een gedaante-verwisseling manifesteert zich wanneer onze ogen verder willen zien, kijkend naar de ander voorbij alle schijn!

Als ik mezelf deze vergelijking permiteer, is dat omdat in het Evangelie van vandaag het Griekse woord voor wat wij gedaante-verwisseling noemen *metamorphè* is, metamorfose! Het is de metamorfose van Jezus op de berg. De metamorfose van Jezus is de openbaring van Jezus zoals hij is.

Is het op de berg niet allereerst de blik van de leerlingen die verandert? Petrus, Jakobus en Johannes, die terzijde staan, treffen geen "nieuwe

Jezus" aan, ook al schijnt Hij schitterend, almachtig, bovenmenselijk. Integendeel, ze kijken met een totaal andere blik naar Hem en geven Hem daardoor een nieuw gezicht....

Deze leerlingen kijken anders naar Jezus vanwege één aspect dat hun hele visie verandert: de verrijzenis die —in dit Matteüs' evangelie— Jezus zojuist heeft aangekondigd. Na deze openbare aankondiging kunnen de leerlingen niet anders dan hun visie te veranderen volgens deze sleutel: de sleutel van de verrijzenis.

Wat we dus misschien opnieuw moeten leren is de kracht van onze *blik* te ontdekken. Natuurlijk betekent dit niet dat we onszelf moeten voorliegen of naïef alles als rooskleurig zien. Maar de manier waarop we naar mensen en onze verhalen kijken zegt dikwijls meer dan woorden. De manier waarop we naar mensen kijken vormt onze wereld en de werkelijkheid die ons omringt. Een liefdevolle blik maakt iemand geliefd.

Uiteindelijk heeft een gezicht alleen betekenis en bestaat het volledig voor de ogen en door de ogen van het hart die ernaar kijken. Natuurlijk zijn er de blikken van angst, van achterdocht, die staren, die misvormen. Maar er zijn ook al die blikken die de wereld en anderen van gedaante doen veranderen, die anders en verfrissend naar het leven kijken, met luciditeit, diepte, intelligentie en welwillendheid.

Dus misschien nodigt het verhaal van de gedaante-verwisseling ons uit om Jezus niet alleen te zien als een verlichte mens, maar misschien om God in hem te zien, de bron van alle licht? Om Hem niet te zien als een profeet van God, zoals Elia, maar als de God van de profeten; niet als een mens van de wet, zoals Mozes, maar als de wet van de mens....

En als God voor ons vele gezichten heeft, dan is dat omdat wij vele manieren hebben om naar Hem te kijken. Maar om Hem werkelijk te zien, zoals de leerlingen, moeten we een onbekende weg inslaan. Het gaat erom, net als Abraham, het land van onze stellige zekerheden en onze heilige overtuigingen te verlaten.

En ook onze voorstellingen van Hem achter ons te laten, de geruststellende en gebruikelijke beelden van God te verlaten.... de religie te verlaten die ons bekend is en ons bescherming geeft....

Dus datgene verlaten wat ons een veilig gevoel geeft, om, onder de vele gezichten van God, diegene te ontmoeten die werkelijk zin en betekenis geeft aan ons leven, die altijd weer een andere mogelijke weg opent, een gedaante-verwisseling op wie we opnieuw ons vertrouwen kunnen stellen.

Het gaat er dus om met de ogen van God naar de wereld te kijken. Amen.